

Залізний Генерал і карлик Боїнько

Валеріу Залужний

На далеких болотах, де не хотіли мешкати й найбридкіші ропухи і де панував сморід, що здавався огидним навіть мухам-зеленухам, жив плюгавий і прищавий король Боїнько. Зло в ньому множилося й множилося, аж поки не витіснило серце, поступово перетворивши його на чорну грудочку з мурашку завбільшки. Так само малі й чорні, мов вуглинка, були очі в того короля-курду-пеля, а втім, вони вогнем палали — бо палко ненавидів він усе живе.

Через оту ненависть загнав курдупель своїх підданих дрючками й кийками в найглибшу твань, а тоді став нашіптувати, що поза болотом є лише звірі дикі, бджоли кусючі й сонце пекуче. Мовляв, ми живемо в найкращому місці на Землі, тому всі на нього зазіхають і загарбати хочуть. Діти зростали в цій брехні, покоління змінювались. І зрештою народилися ті, хто, крім болота, нічого не бачив, крім смороду, нічим не дихав, крім бійок та сварок, інших розваг не знав.

Щоправда, час від часу комусь та й спадало на думку з болота голову висунути. Та щойно Боїнько оперіщував сміливців своїм кийком, у них назавжди зникало бажання визирати за межі рідної твані. Отак і жив той дивний народ, сморід у себе всотуючи й володаря свого прославляючи.

Якось-то вперіщив курдуплик кийком свого сусіда — короля Бараболя, — зосліпу за підданого прийнявши. А Бараболь у трясовину шубовснув, трутизни наковтався й через те людську подобу втратив. Тому заходився й власний народ до болота заганяти.

Але що далі, то частіше висувалися бранці з трясовиння. Вистромлювали голови, вдихали повітря, розглядалися ген-ген — і в їхніх душах зароджувався сумнів у володарі. Не подобалося це Боїнькові: боявся він, що піддані покинуть його на самоті в болоті й не буде йому над ким

панувати. Від люті ще страшніше спалахували в нього очі-вуглинки. І в животі булькало так, що аж твань відгукувалась. Урешті-решт, щоб усім силу свою показати, надумав Боїнько загарбати цілий світ і перетворити Землю на одне величезне болото. Схопивши кийка, пошкандибав він на ніжках-кривульках до краю свого королівства смердючого й заचाївся.

А поза болотом сонце сяє, птахи співають, дерева буяють...

Були в болотяного короля й інші сусіди — працюючі та вільні. Пращурів їхніх попередники Боїнька теж у твань заганяли, але відчайдухи не далися, бо понад усе любили дихати вільно. Болото вони оминали, а якщо ненароком і ступали в трясовиння, то квапились умитися. Тому й хатини будували біля річок — якнайближче до води. Тому й діти їхні, веселі й чепурні, змалечку звикали бавитись у воді, а голоси мали такі, наче струмочок дзюркоче, наче пташина у верховітті щебече.

Почув якось-то Боїнько їхні пісні — і так розлютився, що аж збрижився й мало не спопелів! Отож і заповзявся зачерпувати твань і хлюпати нею на тих людей, щоб злякались і співати припинили. А вони тільки щільніше скупчились і нумо кепкувати з нього. Співати ще гучніше й стрибати запекло, болото струшуючи.

Скипівши гнівом, вирішив Боїнько підкорити волюбний народ. А на допомогу покликав короля Бараболя. І стали воїни військо з багнюки ліпити та кийками підганяти, щоб хмарою смердючою поширилося воно на цілий світ і все навколо баговинням зеленим затопило.

Тим часом у вільному краї люди жили мирно: лани доглядали, квіти плекали, пісень співали. Аж тут суне на них військо поганське, дрючками вимахує. Відклавши всі справи, заповзялися вони гуртом землю свою боронити, ладні життя покласти за неї. А воєводою обрали